

ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΟΥ ΙΗΟΥ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλάδιον 27).

— Ἀ πᾶ! εἶπεν ὁ νέος ἀξιωματικός, μὲ τρόπον ἐκφράζοντα ἀμφιβολίαν, καὶ ἔχοντα καὶ τι χλευαστικόν.

Ἀλλ' ὁ παπᾶ Εὐγένιος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν ὡς ἂν ἔλεγεν ὅτι ἦτο βέβαιος περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων του.

— Πιθανόν καὶ τοῦτο, εἶπεν ὁ νεανίας, πλὴν αὐτὴ δὲν εἶναι δευτέρα εἰδήσις, ἀλλὰ πρώτη· τώρα δὲ ἐπειδὴ μὲ γνωρίζεις, θέλεις νὰ μοῦ ἀνοίξης;

— Νὰ σὰς ἀνοίξω; ἀκούεις ἐκεῖ! τί διάβολο κάμνω λοιπόν;

Καὶ ὁ δεσμοφύλαξ ἤνοιξε τὴν θύραν μετὰ τοσαύτης προθυμίας ὅσην κατ' ἀρχὰς ἔδειξε δυσκολίαν.

Ὁ νεανίας εἰσῆλθεν, ὁ δὲ σὶρ Ἰωάννης τὸν ἠκολούθησε.

Ὁ δεσμοφύλαξ ἔκλεισε πάλιν τὴν κιγκλίδαν ἐπιμελῶς καὶ ἐκίνησε πρῶτος· ὁ Ῥολάνδος τὸν ἠκολούθησε, καὶ ὁ Ἀγγλος ἠκολούθησε τὸν Ῥολάνδον.

Ἦρχιζε νὰ συνειθίζῃ μὲ τὸν ἀλλόκοτον χαρακτήρα τοῦ νέου φίλου του διότι τὸ σπλὴν, εἶναι ἡ μισανθρωπία ἐκτὸς τῆς χολῆς τοῦ Τίμονος καὶ τοῦ πνεύματος τῆς Ἀλκήστιδος.

Ὁ δεσμοφύλαξ διῆλθεν ὅλον τὸ προαύλιον τὸ ὁποῖον διεχώριζεν ἀπὸ τὸ δικαστήριον τοῖχος δεκαπέντε ποδῶν ὕψους, ὅστις πρὸς τὸ μέσον ἔκαμπτεν ὀπίσω πόδας τινάς. Εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος αὐτοῦ ὑπῆρχε στερεὰ ἐκ ὀρυός θύρα δι' ἧς διέβαινον οἱ φυλακισμένοι διὰ νὰ μὴ ἀναγκάζωνται νὰ κάμνωσι γύρον καὶ νὰ εἰσέρχωνται διὰ τοῦ δρόμου. Ὁ δεσμοφύλαξ, λέγομεν, διελθὼν ὅλον τὸ προαύλιον ἔφθασε πρὸς τὴν ἀριστερὰν γωνίαν τῆς αὐλῆς ὅθεν κλίμαξ ἐλικτὴ ἦγεν εἰς τὸ δεσμοκτήριον.

Ἐκτεινόμεθα εἰς τὰς λεπτομερείας ταύτας, διότι θὰ ἐπανέλθωμεν μίαν ἡμέραν εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους καὶ, κατὰ συνέπειαν, ἐπιθυμοῦμεν ὅταν κάμωμεν περὶ τούτων λόγον νὰ ἦναι ὁπωσοῦν ἐν γνώσει οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται.

Ἡ κλίμαξ ἔφερε πρῶτον εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τῆς φυλακῆς, ἦτοι εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θυρωροῦ τοῦ Πρωτοδικείου· ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ δωμάτιον, διὰ κλίμακος δέκα βαθμίδων, κατέβαινον εἰς αὐλὴν διαχω-

ριζομένην ἀπὸ τὴν τῶν φυλακισμένων διὰ τοῖχου ὁμοίου ἐκείνου ὃν περιεγράψαμεν, ἀλλ' ἔχοντος τρεῖς θύρας· εἰς τὸ τέλος αὐτῆς τῆς αὐλῆς δίοδος τις ἔφερεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ δεσμοφύλακος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον, ὃν εἰς τὸ αὐτὸ ἰσόπεδον, ἔφθανον, διὰ δευτέρας δόδου, εἰς εἰρκτὰς ζωγραφικῶς ὀνομαζομένας κλωβούς.

Ὁ δεσμοφύλαξ ἔστη εἰς τὸν πρῶτον τῶν κλωβῶν ἐκείνων, καὶ κρούσας τὴν θύραν:

— Ἐδῶ, εἶπε· ἐδῶ ἔβαλα τὴν κυρίαν μητέρα σας καὶ τὴν δεσποσύνην ἀδελφὴν σας, ὥστε αἱ ἀγαπηταὶ ἐκεῖναι κυρίαι ὅταν εἶχαν ἀνάγκην ἀπὸ ἐμὲ ἢ ἀπὸ τὴν Καρλόταν, ἔχρουον μόνον τὰς χεῖρας καὶ ἀμέσως ἠκούαμεν.

— Εἶναι κάνεις εἰς τὴν εἰρκτὴν;

— Οὐδεὶς.

— Κάμε μου λοιπόν τὴν χάριν νὰ μοῦ ἀνοίξης τὴν θύραν αὐτῆς. Ἐδῶ εἶναι ὁ φίλος μου, ὁ λόρδος Τάνλεϋ, φιλάνθρωπος Ἀγγλος, ὅστις περιοδεύει διὰ νὰ μάθῃ ἐὰν οἱ φυλακισμένοι διαιτῶνται καλῆτερα εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Γαλλίας ἢ εἰς τὰς τῆς Ἀγγλίας. Εἰσέλθετε μιλῶρδε, εἰσέλθετε.

Καὶ ὁ μὲν παπᾶ Εὐγένιος ἠνέωξε τὴν θύραν, ὁ δὲ Ῥολάνδος ὤθησε τὸν σὶρ Ἰωάννην εἰς εἰρκτὴν ἔχουσαν σχῆμα κανονικοῦ τετραγώνου, δέκα ἢ δώδεκα ποδῶν ἀνὰ πᾶσαν πλευράν.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ σὶρ Ἰωάννης τί πένθιμον μέρος!

— Καλὰ τὸ εἶπατε. Ἰδοὺ λοιπόν, φίλτατέ μου λόρδε, τὸ μέρος ὅπου ἡ μήτηρ μου, ἡ καλλίστη γυνὴ τοῦ κόσμου, καὶ ἡ ἀδελφὴ μου, ἔζησαν ἐξ ἐβδομάδας, ἀναμένουσαι τὴν ὥραν νὰ ἐξέλθωσι διὰ νὰ περιδιαβάσωσιν ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Προμαχῶνος! σημειώσατε ὅτι παρῆλθον ἔκτοτε πέντε ἔτη, ὥστε ἡ ἀδελφὴ μου ἦτο τότε μόλις δωδεκαετής.

— Ἀλλὰ τί ἐγκλημα ἔπραξαν;

— ὦ! μέγιστον ἐγκλημα· κατὰ τὴν ἐπέτειον ἐορτὴν τὴν ὁποίαν ἡ πόλις τοῦ Βούργου ἐνόμισε καθήκον νὰ καθιερώσῃ εἰς τὸν θάνατον τοῦ Φίλου τοῦ λαοῦ, ἡ μήτηρ μου δὲν ἐδέχθη ν' ἀφῇσιν τὴν ἀδελφὴν μου νὰ συνοδεύσῃ τὰς ἄλλας παρθένας, αἵτινες ἔφερον τὰς κάλπας τὰς περιεχούσας τὰ δάκρυα τῆς Γαλλίας. Τί νὰ σὰς εἶπω! ἡ πτωχὴ ἐνόμισεν ὅτι ἔπραξεν ὄχι ὀλίγα ὑπὲρ τῆς Πατρίδος προσενεγκοῦσα εἰς αὐτὴν τὸ αἷμα τοῦ υἱοῦ της καὶ τὸ τοῦ συζύγου της, τὸ ὁποῖον ἔρρεε τοῦ μὲν εἰς Ἰταλίαν, τοῦ δὲ εἰς Γερμανίαν· ἀλλ' ἠπατάτο. Ἡ πατρίς, φαίνεται,

ἀπῆται προσέτι καὶ τὰ δάκρυα τῆς θυγατρὸς τῆς· ἐκεῖνη λοιπὸν δὲν ἐνέδωκε καθόσον μάλιστα ἐγίνωσκεν ὅτι αὐτὰ τὰ δάκρυα ἔρρεαν χάριν τοῦ πολίτου Μαράτου. Τί συνέβη ὅμως ἐκ τούτου ; τὸ ἐσπέρας αὐτὸ τῆς πανηγύρεως, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τὸν ὁποῖον ἡ ἑορτὴ διήγειρε, κατηγόρησαν τὴν μητέρα μου· ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν τὸ Βούργον δὲν ἦτο ἐφάμιλλον τῶν Παρισίων ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα. Εἶχομεν ἓνα φίλον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου, αὐτὸς λοιπὸν κατάρθωσε νὰ ἀναβληθῇ ἡ δίκη, καὶ μίαν ἡμέραν ἔμαθαν συγχρόνως καὶ τὴν πτώσιν καὶ τὸν θάνατον τοῦ Ροβεσπιέρου. Τοῦτο διέκοψε πολλὰ πράγματα καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων τοὺς ἀποκεφαλισμούς. Ἐν τούτοις ὁ φίλος μας ὁ ὑπάλληλος τοῦ δικαστηρίου ἔπεισε τοὺς δικαστὰς ὅτι ὁ ἀνεμος ὅστις ἔπνεεν ἐκ Παρισίων ἦτο ὑπὲρ τῆς ἐπιεικείας. Παρῆλθον οὕτως ὀκτὼ ἡμέραι, παρῆλθον δεκαπέντε ἡμέραι, τὴν δὲ δεκάτην ἕκτην ἦλθον καὶ εἶπαν εἰς τὴν μητέρα καὶ εἰς τὴν ἀδελφὴν μου ὅτι ἦσαν ἐλεύθεροι.

Ὡστε ἐννοεῖτε, φίλτατέ μου, ὅτι ἐὰν — καὶ τοῦτο παρέχει ἀφορμὴν εἰς βαθυτάτας φιλοσοφικὰς σκέψεις — ἐὰν ἡ δεσποσύνη Τερέζα Καβαροὺς δὲν ἤρχετο ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐὰν δὲν ἐνυμφεύετο τὸν Κ. Φοντεναί, σύμβουλον εἰς τὸ κοινοβούλιον, ἐὰν δὲν τὴν συνελάμβανον καὶ τὴν ὠδήγουν ἐνώπιον τοῦ ἀνθυπάτου Ταλλιὲν υἱοῦ τοῦ ἐπιστάτου τοῦ μαρκησίου δε Βερσῆ, πρῶην ἐργάτου τυπογραφείου, πρῶην γραφέως δι-εκπαιρωτοῦ, πρῶην γραμματέως τῆς δημαρχίας τῶν Παρισίων, κατὰ τὸ παρὸν δὲ ἐκτάκτου ἀπεσταλμένου εἰς Βορδῶ, ἐὰν ὁ πρῶην ἀνθύπατος δὲν συνελάμβανεν ἔρωτα δι' αὐτήν, ἐὰν δὲν τὴν ἐφυλάχιζον, καὶ τὴν 9 Θερμοδότου αὐτὴ δὲν τῷ ἑστέλλεν ἐν ξιφίδιον μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις : « Ἐὰν ὁ τύραννος δὲν ἀποθάνῃ σήμερον, ἐγὼ ἀποθνήσκω αὔριον. » ἐὰν δὲν συνελάμβανον τὸν Σαινζουστον ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορεύσεώς του, ἐὰν ὁ Ροβεσπιέρος ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν δὲν εἶχε τὴν φωνὴν βραγχώδη, καὶ ἐὰν ὁ Γαρνιέρ Δελαώθης δὲν τῷ ἐφώναζε : « Τὸ αἷμα τοῦ Δαντὸν σὲ πνίγει. » Ἐὰν ὁ Λουσὲ δὲν ἐζήτηι νὰ τὸν συλλάβουν, ἐὰν δὲν τὸν συνελάμβανον, ἐὰν δὲν τὸν ἡλευθέρουν ἡ Δημαρχία, ἐὰν δὲν τὸν ἐλάμβανον πάλιν ἀπὸ αὐτὴν, ἐὰν δὲν τοῦ ἐσύντριβαν τὴν σιαγόνα, καὶ ἐὰν δὲν τὸν ἐκαρπτόμουν τὴν ἐπαύριον, ἐὰν ἐν ἐνὶ λόγῳ

δὲν συνέπιπτον ὅλα ταῦτα, ἤθελον πιθανώτατα κόψει τὴν κεφαλὴν τῆς μητρὸς μου, διότι δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὴν θυγατέρα τῆς νὰ κλαύσῃ τὸν πολίτην Μαράτον εἰς μίαν ἐκ τῶν δώδεκα δακρυδόχων καλπῶν, ἃς ἡ πόλις τοῦ Βούργου ὤφειλε νὰ γεμίσῃ μὲ τὰ δάκρυά τῆς. Χαῖρε, Εὐγένιε, εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος, σὺ ἔδωσες εἰς τὴν μητέρα καὶ εἰς τὴν ἀδελφὴν μου ὀλίγον νερόν καὶ ἔβαλαν εἰς τὸ κρασί των, ὀλίγον κρέας καὶ ἔφαγαν μὲ τὸ ψωμί των, ὀλίγην ἐλπίδα καὶ ἔθεσαν εἰς τὴν καρδίαν των, σὺ παρεχώρησες εἰς αὐτὰς τὴν θυγατέρα σου διὰ νὰ μὴ σαρόνουν αὐταὶ τὴν φυλακὴν των· τοιαύτη πρᾶξις ἀξίζει μεγάλῃν ἀμοιβῇ, δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶμαι πλούσιος, ἔχω πεντήκοντα λουδοβίκια, λάβε τα. Ἄς ὑπάγωμεν μιλόρδε.

Καὶ ὁ νέος ἔσυρε τὸν σίρ Ἰωάννην πρὶν συνέλθῃ ὁ θυρωρὸς ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του καὶ πρὶν λάβῃ καιρὸν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Ῥολάνδον ἢ νὰ μὴ δεχθῇ τὰ πεντήκοντα λουδοβίκια, τὸ ὁποῖον, πρέπει νὰ τὸ εἰπῶμεν, θὰ ἦτο μέγιστον δείγμα ἀφιλοκερδείας δι' ἓνα δεσμοφύλακα, ἀντιφρονοῦντα μάλιστα πρὸς τὴν κυβέρνησιν τὴν ὁποίαν ὑπηρετεῖ.

Ὁ Ῥολάνδος καὶ ὁ σίρ Ἰωάννης ἐξεληθόντες ἀπὸ τὴν φυλακὴν εὗρον ἐπὶ τῆς Πλατείας τοῦ Σταδίου πλῆθος ἀνθρώπων, οἵτινες ἔμαθον τὴν ἐπάνοδον τοῦ στρατηγοῦ Βοναπάρτου εἰς Γαλλίαν καὶ ἐφώναζαν δυνατὰ Ζήτω ὁ Βοναπάρτης ! οἱ μὲν διότι ἦσαν πραγματικῶς θαυμασταὶ τοῦ νικητοῦ τῆς Ἀρχόλης, τοῦ Ρίβολι καὶ τῶν Πυραμίδων, οἱ δὲ διότι παρεπείσθησαν ὡς καὶ ὁ παπᾶ Εὐγένιος, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος νικητὴς ἐνίκησε μόνον καὶ μόνον πρὸς ὄφελος τῆς Α. Μ. τοῦ Λουδοβίκου ΙΗ'.

Ὁ δὲ Ῥολάνδος καὶ ὁ σίρ Ἰωάννης ἀφοῦ ἐπεσκέφθησαν ὅτι περίεργον εἶχεν ἡ πόλις Βούργον, ἐκίνησαν διὰ τὸν πύργον τῆς Μαυροκρήνης, ὅπου καὶ ἔφθασαν χωρὶς νὰ σταθῶσι πουθενά.

Ἡ Κ. δὲ Μοντρεβέλ καὶ ἡ Ἀμαλία δὲν ἦσαν εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ δὲ Ῥολάνδος, ἀφοῦ ὁ σίρ Ἰωάννης ἐκάθισεν ἐπὶ σίμπος τὸν παρεκάλεσε νὰ περιμένῃ πέντε λεπτά.

Μετὰ πέντε λεπτά ἐπανῆλθε κρατῶν εἰδός τι φυλλαδίου ἐκ χάρτου λευκοφαίου πολὺ κακῶς τυπωμένου.

— Ἀγαπητέ μου ξένε, εἶπε, μοῦ ἐφάνη ὅτι ἔχετε ἀμφιβολίας τινὰς περὶ τῆς ἑορτῆς καθ' ἣν, ὡς σὰς ἔλεγον, ἐκινδύνευσεν ἡ ζωὴ τῆς

μητρός μου καὶ τῆς ἀδελφῆς μου· σὰς φέρω λοιπὸν τὸ πρόγραμμα αὐτῆς τῆς ἑορτῆς· ἀναγνώσατε, παρακαλῶ, αὐτὸ ἐνῷ ἐγὼ ὑπάγω νὰ ἴδω τί ἔγειναν οἱ θηρευτικοὶ κύνες μου, διότι νομίζω ὅτι δὲν ἀπαιτεῖτε πλέον ἀπὸ ἐμὲ τὴν διασκέδασιν τῆς ἀλιείας, ἀλλὰ θὰ ὑπάγωμεν εὐθὺς εἰς τὸ κυνήγιον. »

Εἶπε καὶ ἐξήλθεν ἀφήσας εἰς τὸν σὶρ Ἰωάννην τὸ πρόγραμμα τῆς δημαρχίας τοῦ Βούργου περὶ τῆς ἐπικηδείου ἑορτῆς πρὸς τιμὴν τοῦ Μαράτου, κατὰ τὴν ἐπέτειον ἡμέραν τοῦ θανάτου του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΑΙ ΕΠΑΡΧΙΑΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ.

Ἐνῷ ὁ σὶρ Ἰωάννης εὐρίσκετο περὶ τὸ τέλος τῆς ἀναγνώσεως τοῦ σπουδαίου τούτου ἐγγράφου, εἰσῆλθον ἡ κυρία δὲ Μοντρεβέλ καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς, ἥτις ἀγνοοῦσα τὴν περὶ αὐτῆς συνομιλίαν τοῦ Ῥολάνδου καὶ τοῦ σὶρ Ἰωάννου, ἐξεπλάγη μεγάλως ἐκ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον ὁ τελευταῖος οὗτος τὴν ἐχύτταξε.

Τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ Ἀμαλία τῷ ἐφάνη πολὺ ὠραιότερα, καὶ ἐδικαίου τὴν μητέρα τῆς ἥτις προτιμήσασα τῆς κατασχύνῃς τὸν θάνατον δὲν ἄφησε τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο πλᾶσμα νὰ μιάνη τὴν νεότητα καὶ τὸ κάλλος τῆς διὰ τῆς παραστάσεως εἰς ἑορτὴν καθ' ἣν ἐθεοποιήθη τὸ δυσῶδες ἐκεῖνο κάθαρμα τὸ καλούμενον Μαράτος. Ἀνετριχίαζε δ' ὑπὸ φρίκης ἀναλογιζόμενος ὅτι εἰς τὴν ὑγρὰν καὶ σκοτεινὴν ἐκείνην εἰρκτὴν τὴν ὁποίαν πρὸ μιᾶς ὥρας ἐπεσκέφθη, ἔμεινε κατάκλειστος ἐξ ὀλοκλήρους ἐβδομάδας ἡ ἀβρὰ καὶ χιονόλευκος ἐκείνη κόρη, μήτε ἄρα ἀναπνεύσασα μήτε ἥλιον βλέπουσα.

Ἐθεώρει τὸν κατὰ τι μὲν μακρὸν, ἀλλ' ὥς τοῦ κύκνου ὠραῖον καὶ ἀπαλὸν ἐν τῇ ἀσυμμετρίᾳ λαιμόν τῆς καὶ ἐνεθυμεῖτο τὴν ταλαίπωρον πριγκηπέσσαν Δε Λαμβάλ εἰποῦσαν περιλύπως, ἐνῷ ἐθώπευε τὸν λαιμόν τῆς « Δὲν θὰ παρέξῃ κόπον εἰς τὸν δῆμιον ! »

Τοιαῦτα καὶ ἄλλα σκεπτόμενος ὁ λόρδος Τάνλεϋ τόσον ἡλλοιώθη τὴν ὄψιν, ὥστε ἡ κυρία δε Μοντρεβέλ ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἂν ἔπασχε.

Ἐκεῖνος δὲ τότε διηγήθη πῶς ἐπεσκέφθη τὴν φυλακὴν καὶ πῶς ὁ Ῥολάνδος ἐζήτησεν ἀπὸ εὐσέβειαν κινούμενος νὰ ἴδῃ τὴν εἰρκτὴν ὅπου ἐκλείσθησαν ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφή του.

Μόλις δ' ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του ἡκούσθη κυνηγετήριον σάλπισμα καὶ παρευθὺς εἰσῆλθεν ὁ Ῥολάνδος κρατῶν κερατίνην σάλπιγγα.

— Μιλόρδε, εἶπεν, ὀφείλετε χάριτας εἰς τὴν μητέρα μου, διότι ἐξ αἰτίας αὐτῆς, θὰ κυνηγήσωμεν αὐρίον θαυμάσια.

— Ἐξ αἰτίας μου ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δε Μοντρεβέλ.

— Πῶς τοῦτο συνέβη ; ἀνέκραξεν ὁ σὶρ Ἰωάννης.

— Σὰς ἄφησα πρὸ ὀλίγου καὶ ὑπῆγον νὰ ἴδω τί ἀπέγειναν τὰ λαγωνικά μου, ἂν ἐνθυμείσθε.

— Ναὶ ἐνθυμοῦμαι λοιπὸν τί ἀπέγειναν ;

— Εἶχον ἐν ζευγάρι λαγωνικά τὸν Μπαρμπίκον καὶ τὴν Ῥαβῶ, ἐξαίρετα πραγματικῶς ζῶα.

— Μήπως ἐφόφησαν ; εἶπεν ὁ σὶρ Ἰωάννης.

— Ἀπαγε ! φαντασθῆτε τούναντίον ὅτι αὐτὴ ἡ καλὴ μητέρα, εἶπεν ὁ Ῥολάνδος πιάων τὴν κεφαλὴν τῆς κυρίας Δε Μοντρεβέλ καὶ ἀσπαζόμενος τὰς δύο τῆς παρειάς, δὲν ἄφησε νὰ πνίξουν οὐδὲ ἐν ἀπὸ τὰ σκυλάκια τὰ ὁποῖα ἐγεννήθησαν ἐνῷ ἐγὼ ἔλειπον, ἐπειδὴ δῆθεν ἦσαν ἰδικά μου· ὥστε σήμερον φίλτατε λόρδε, τὰ τέκνα τὰ ἐγγόνια καὶ τὰ δυσέγγονα τοῦ Μπαρμπίκου καὶ τῆς Ῥαβῶ εἶναι πολυάριθμα ὥς οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰσμαῆλ, καὶ τώρα ἔχω ὄχι πλέον ἐν ζευγος, ἀλλ' ἓνα κοπάδιον, εἰκοσιπέντε δηλαδὴ λαγωνικά ἐξ ἴσου κυνηγετικά. Σημειώσατε δὲ ὅτι ὅλα εἶναι κατὰμαυρα καὶ ἔχουν λευκοὺς μόνον τοὺς πόδας. Θὰ εὐχαριστηθῆτε, σὰς βεβαιῶ νὰ τὰ ἰδῆτε συσσωματωμένα καὶ μὲ τὰς οὐράς των σηκωμένας ὡς σημαίας.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ῥολάνδος ἐνεφύσησε καὶ πάλιν εἰς τὸ κέρας· ἀκούσας δὲ τὸ σάλπισμα ὁ μικρὸς Ἐδουάρδος προσέτρεξεν ἀμέσως.

— Τί καλὰ ! ἀνέκραξεν εἰσερχόμενος, αὐρίον Ῥολάνδε θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ κυνήγιον καὶ θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μαζὶ σου, θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ, θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ !

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Ῥολάνδος, ἡξέυρεις ὅμως τί θὰ κυνηγήσωμεν ;

— Δὲν ἡξέυρω, ἡξέυρω μόνον ὅτι θὰ ἔλθω μαζὶ σου.

— Θὰ κυνηγήσωμεν ἀγριοχοίρους.

— Τόσῳ καλῆτερα ! τόσῳ καλῆτερα ! εἶπε τὸ παιδίον συγχροτοῦν χαρμωδῶς τὰς δύο μικράς του χεῖρας.

— Πρὸς Θεοῦ ἐτρελλάθης! εἶπεν ἡ κυρία Δε Μοντρεβέλ ὠχρίῳσα.

— Διατί σὰς παρακαλῶ, κυρία μητέρα, λέγετε ὅτι ἐτρελλάθῃκα;

— Διότι τὸ κυνήγιον τοῦ ἀγριοχοίρου εἶναι ἐπικινδυνώτατον.

— Δὲν εἶναι ὅμως ἐπικινδυνώτερον ἀπὸ τὸ κυνήγιον τῶν ἀνθρώπων, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπῆγεν ὁ ἀδελφός μου καὶ ἐπέστρεψε μολοντοῦτο γερὸς· θὰ ὑπάγω λοιπὸν καὶ ἐγὼ εἰς τὸ κυνήγιον τοῦ ἀγριοχοίρου καὶ θὰ ἐπιστρέψω, εἶμαι βέβαιος, χωρὶς νὰ πάθω τίποτε.

— Ῥολάνδε, εἶπε πάλιν ἡ κυρία Δε Μοντρεβέλ, διότι ἡ Ἀμαλία εἶχεν ἄλλου τὸν νοῦν της καὶ δὲν προσεῖχεν εἰς τὴν φιλονεικίαν, Ῥολάνδε, εἶπε καὶ σὺ εἰς τὸν Ἐδουάρδον νὰ μὴ ἔχῃ τοιαύτας παραλόγους ἀπαιτήσεις.

Ἀλλ' ὁ Ῥολάνδος βλέπων καὶ ἀκούων τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἐνεθυμῆτο τοὺς παιδικούς του χρόνους, ὅτε καὶ αὐτὸς ἦτο ἀπαράλλακτος ἐκείνου, ἀντὶ λοιπὸν νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ διὰ τὴν τόλμην του, ἐμειδίασε καὶ τῷ εἶπε·

— Ἄς ἦναι λοιπὸν θὰ σὲ πάρω μαζὶ μου, ἀλλ' ὅστις θέλει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κυνήγιον πρέπει καὶ νὰ ἤξέρῃ τί ἐστὶν ὄπλον.

— Ὡ κύριε Ῥολάνδε, εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος, εὐαρεστηθῆτε νὰ ὑπάγωμεν μίαν στιγμὴν εἰς τὸ περιβόλι· βάλετε ἐκεῖ τὸ σκιὰδιόν σας ἐκατὸ βήματα μακρὰν καὶ σὰς δείχνω τί ἐστὶν ὄπλον.

— Ὡ δυστυχία! ἐνέκραξε τρέμουσα ἡ Κ. Μοντρεβέλ· ποῖος σὲ ἐδίδαξε νὰ σκοπεύης;

— Ὁ ὀπλοποιὸς τοῦ Μοντανιάκ, ὁ ὁποῖος ἔχει τὰ τουφέκια τοῦ πατέρα καὶ τοῦ ἀδελφοῦ Ῥολάνδου. Με' ἐρωτᾷς κάποτε ποῦ ἐξοδεύω τὰ χρήματά μου, ἀλήθεια; νὰ λοιπὸν ποῦ τὰ ἐξοδεύω· ἀγοράζω φουσέκια καὶ σφαῖρας καὶ μανθάνω νὰ σκοπῶνται τοὺς Αὐστριακοὺς καὶ τοὺς Μαμελούκους, καθὼς καὶ ὁ ἀδελφός μου Ῥολάνδος.

Ἡ κυρία Δε Μοντρεβέλ ἀνέτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Δὲν ἤξεύρετε μὴτέρ μου τὴν παροιμίαν; εἶπεν ὁ Ῥολάνδος «κατὰ τὸν κύρη καὶ ὁ υἱός» δὲν γίνεται, βλέπετε, υἱὸς τοῦ Μοντρεβέλ νὰ φοβῆται τὴν πυρίτιδα αὐρίον θὰ ἔλθῃς μαζὶ μας, Ἐδουάρδε.

Τὸ παιδίον ἐπήδησε καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν λαιμὸν τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ σὶρ Ἰωάννης, ἀναδέχομαι νὰ σὲ ὀπλίσω καὶ νὰ σὲ ἀναγορεύσω

κυνηγόν ὥς ἄλλοτε ἀνηγόρευον τοὺς ἱππότες. Θὰ σοὶ χαρίσω μίαν ὥραϊαν μικρὰν καραβίναν πρὸς τὸ παρὸν ἑωσοῦ ἔλθωσι τὰ πιστόλια καὶ τὸ ξίφος σου.

— Τί λέγεις Ἐδουάρδε, ἠρώτησεν ὁ Ῥολάνδος, εἶσαι εὐχαριστημένος;

— Ναί, ἀλλὰ πότε θὰ μοὶ τὴν δώσετε; Ἄν θὰ γράψῃτε πάλιν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ πρέπη νὰ περιμένω νὰ τὴν φέρουν, σὰς εἰδοποιῶ ὅτι δὲν πιστεύω πλέον τίποτε.

— Ὅχι, ὄχι, μικρὲ μου φίλε, δὲν θὰ περιμένης παρ' ὅσον νὰ ἀναβῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ νὰ ἀνοίξω τὴν ὀπλοθήκην μου ὥστε δὲν θὰ παρέλθῃ, βλέπεις, πόλυσ καιρὸς.

— Ἄς ὑπάγωμεν λοιπὸν ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν σας.

— Ἐλθε, εἶπεν ὁ σὶρ Ἰωάννης καὶ ἐξῆλθε παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἐδουάρδου.

Μετὰ μικρὸν ἐσηκώθη καὶ ἡ Ἀμαλία, περὶσκεπτος οὔσα πάντοτε καὶ ὡσαύτως ἐξῆλθεν. Ἀλλ' οὐδ' ἡ μήτηρ της οὐδὲ ὁ Ῥολάνδος τὴν παρετήρησαν, διότι ἀμφοτέροι εἶχον ἀρχίσει σφοδρὰν συζήτησιν, καθ' ἣν ἡ μὲν μήτηρ προσεπάθει νὰ καταπείσῃ τὸν Ῥολάνδον νὰ μὴ συμπαραλάβῃ τὸν μικρὸν τοῦ ἀδελφὸν εἰς τὸ μελετώμενον κυνήγιον, ἐκεῖνος δ' ἀντέλεγεν ὑπενθυμίζων εἰς αὐτὴν ὅτι ὁ Ἐδουάρδος θὰ καταταχθῇ μίαν ἡμέραν εἰς τὸν στρατὸν ὡς ὁ πατήρ του καὶ ὁ ἀδελφός του καὶ ὅτι ἐπομένως ἦτο μᾶλλον ὠφέλιμον ἢ βλαβερὸν τὸ νὰ γυμνασθῇ ἐγκαίρως εἰς τὰ ὅπλα καὶ νὰ προσοικειωθῇ μὲ τὸν καπνὸν τῆς πυρίτιδος.

Οὕτω λοιπὸν ἡ φιλονεικία ἐξηκολούθει ἑωσοῦ ἐπέστρεψεν ὁ Ἐδουάρδος ἔχων ἀπὸ τῶν ὤμων ἀνηρτημένην τὴν νέαν αὐτοῦ καραβίναν.

— Κύτταξε ἀδελφε τί ὥραϊον δῶρον μοῦ ἐχάρισεν ὁ μιλόρδος, εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸν Ῥολάνδον καὶ εὐχαριστῶν ἐνταυτῷ διὰ νεύματος τὸν σὶρ Ἰωάννην ἐπὶ τοῦ κατωφλοίου τῆς θύρας ἱστάμενον καὶ ζητοῦντα, πλὴν εἰς μάτην τὴν Ἀμαλίαν.

Ἡ καραβίνα ἐκείνη ἦτο τῶντι δῶρον μεγαλοπρεπὲς διὰ τε τὴν λεπτότητα τῆς ἐργασίας καὶ τὴν ἀπλότητα τὴν ἰδιάζουσαν εἰς τὰ Ἀγγλικά ὅπλα. Ἦτο δὲ προῖον τοῦ ὀπλοστασίου τοῦ Μεντόνου, ὡς καὶ τὰ πιστόλια τῶν ὁποίων τὴν ἀξίαν ἐξετίμησεν ἀρχούτως ὁ Ῥολάνδος εἰς Ἀθινὸν φαίνεται μάλιστα ὅτι ἦτο κατεσκευασμένη διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς γυναῖκα, καθόσον ἡ ἀκτῆρις αὐτῆς

ἦτο βραχεῖα καὶ περὶ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν εἶχεν ἐπίστρωμα ἐκ βελούδου. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦτο καραβίνα ἐξαιρετος καὶ καταλληλοτάτη εἰς χεῖρας δωδεκαετοῦς παιδίου.

Ὁ Ῥολάνδος ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸ ὄπλον ἀπὸ τοῦ ὤμου τοῦ μικροῦ Ἐδουάρδου καὶ τὸ ἐξήτασεν ὡς εἰδήμων περὶ τὰ τοιαῦτα, ἀφοῦ δὲ ἀνύψωσε τὴν σφύραν καὶ ἐδοκίμασε τὴν εὐθυσκοπίαν καὶ τὸ βάρος του, τὸ ἀπέδωκεν εἰς τὸν Ἐδουάρδον λέγων:

— Εὐχαρίστησον καὶ πάλιν τὸν μιλόρδον, διότι ἔχεις μίαν καραβίναν καθ'αυτὸ βασιλικὴν ἄγωμεν νὰ τὴν δοκιμάσωμεν.

Ἐξήλθον τότε καὶ οἱ τρεῖς ἐκ τῆς αἰθούσης, ἀφίσαντες τὴν Κ. Δὲ Μοντρεβέλ περιλυπον ὡς τὴν Θέτιδα ὅταν εἶδε τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ὅποιον εἶχεν ἐνδύσει γυναικεῖα, ἀρπάζοντα τὸ ξίφος τοῦ Ὀδυσσεύς.

Μετὰ ἐν τέταρτον ὁ Ἐδουάρδος εἰσήρχετο ἐν θριάμβῳ παρουσιάζων εἰς τὴν μητέρα του τεμάχιον χαρτονίου ἰσομέγεθες πρὸς πῖλον, τὸ ὅποιον ἀπὸ πεντήκοντα βήματα μακρὰν ἐτρύπησε διὰ δέκα σφαιρῶν, δωδεκάκις πυροβολήσας.

Ὁ Ἀγγλος καὶ ὁ Ῥολάνδος ἔμειναν εἰς τὸν κήπον καὶ συνωμίλουν περιπατοῦντες.

Ἡ κ. Δὲ Μοντρεβέλ ἤκουσε τὸν Ἐδουάρδον διηγούμενον μετ' ἐμφάσεως τὰ ἀνδραγαθήματά του, ὕστερον δὲ τὸν ἐκύτταξε μετὰ τῆς βαθείας ἐκείνης καὶ φιλοστόργου λύπης τῶν μητέρων, αἵτινες οὐδεμίαν ἀξίαν ἀποδίδουσιν εἰς τὴν δόξαν, ἀναλογιζόμεναι διὰ πόσου αἵματος αὕτη ἐξαγοράζεται.

Πόσον ὀχάριστος εἶναι ὁ νέος τὸν ὅποιον ἡ μήτηρ κυττάζει τοιουτοτρόπως καὶ ὅμως αὐτὸς λησμονήσει ποτε τὸ βλέμμα τῆς μητρὸς του!

Ἀφοῦ δὲ ἱκανὴν ὥραν τὸν θεώρησε περιλύπως τὸν ἐσφιγξεν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς.

— Καὶ σὺ λοιπὸν, ἐφιθύρισεν ὀλολύζουσα, καὶ σὺ μίαν ἡμέραν θὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν μητέρα σου;

— Ναι, μητέρα, θὰ σὲ ἀφήσω, ἀλλὰ θὰ γίνω στρατηγὸς ὅπως ἐγείνεν ὁ πατέρας ἡ ὑπασπιστής καθὼς ὁ ἀδελφός μου.

— Νὰ γίνῃς στρατηγός καὶ νὰ φονευθῇς ὡς ἐφονεύθη ὁ πατήρ σου καὶ ὡς ἴσως θὰ φονευθῇ καὶ ὁ ἀδελφός σου!

Ἐλεγε δὲ ταῦτα διότι δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τῆς ἡ ἀλλόκοτος ἀλλοιώσεως τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ῥολάνδου καὶ ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἐπλήρησε τὰς ἀλλας ἀνησυχίας τῆς.

Μία ἐκ τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἀνησυχίων τῆς προήρχετο ἐκ τῆς μελαγχολίας καὶ τῆς ὠχρότητος τῆς Ἀμαλίας.

Ἡ Ἀμαλία συνεπλήρου τότε τὸ δέκατον ἑβδομον τῆς ἡλικίας τῆς ἔτος· ἀπὸ μικρᾶς δ' ἡλικίας ἦτο πάντοτε φαιδρά, περιχαρὴς καὶ ἐν ἀκμῇ υγείας. Καὶ ναί μὲν ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς τῆς ἐπεσκότισε τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀνθρωπότητά τῆς· ἀλλ' αἱ καταγίδες τοῦ ἔαρος εἶναι παροδικαὶ καὶ ἐπομένως τὸ μείδιμα, ὁ λαμπρὸς οὗτος ἥλιος τοῦ λυκαυγοῦς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἐφημέριος φυγαδευθὲν ἐπανήλθε, καὶ ὡς ἐκεῖνος ἐπέλαμψε διὰ μέσου τῆς δρόσου τῆς καρδίας, διὰ μέσου δηλαδὴ τῶν δακρῶν.

Ἡρὸ ἔξ ὅμως πάλιν μηνῶν διὰ μιᾶς τὸ μέτωπον τῆς Ἀμαλίας ἐσκυθρόωσε, αἱ παρειαὶ αὐτῆς ὠχρίασαν καὶ καθὼς τὰ ἀποδημητικὰ πτηνὰ ἀπομακρύνονται ὅταν προμηνύται θύελλα, οὕτω καὶ ὁ παιδικὸς καὶ εὐθυμος ἐκείνης γέλως περιπλανώμενος ἕως τότε ἀπαύστως ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, ἀπέπτη καὶ ἀπέπτη μάλιστα ἀνεπιστρεπτέι.

Ἡ κυρία Δὲ Μοντρεβέλ ἐξήτασε πολλὰκις τὴν θυγατέρα τῆς καὶ ἠθέλησε νὰ μάθῃ ποῖον ἦν τὸ αἴτιον τῆς ἀλλοιώσεώς τῆς, ἀλλ' ἐκείνη δι' ἄσυχρίσθη ὅτι δὲν μετεβλήθη καὶ ὅτι ἦτο πάντοτε ἡ αὐτὴ, κατώρθωσε μάλιστα καὶ νὰ μειδιάσῃ· τὸ μειδιάμα ὅμως ἐκεῖνο ἐξηφανίσθη εὐθὺς ἅμα ἔπαυσαν αἱ ἐρωτήσεις. Ἡ μήτηρ τῆς τότε ὑπωπτεύθη μήπως ἡ θυγάτηρ τῆς κατετίκετο ὑπὸ κρυφίου ἔρωτος· ἀλλὰ ποῖος ἄρα γε ἠγάπησε τὴν Ἀμαλίαν, ἐνῷ οὐδεὶς ξένος ἐσύχναζεν εἰς τὸν πύργον τῆς Μαυροκρήνης, διακοπείσης τῆς συγκοινωνίας συνετεία τῶν πολιτικῶν ταραχῶν, καὶ ἐνῷ ἡ Ἀμαλία οὐδέποτε ἐξήρχετο μόνη;

Ἡναγκάσθη λοιπὸν ἡ κυρία Δὲ Μοντρεβέλ νὰ περιορισθῇ εἰς ἀπλὰς ὑποθέσεις. Ἐν τοῦτοις ἡ ἀφίξις τοῦ Ῥολάνδου τὴν ἐνέπλησε χρηστῶν ἐλπίδων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλπίς αὕτη διελύθη ὡς ὄνειρον ὅταν εἶδεν ὅποιαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν εἰς τὴν Ἀμαλίαν ἡ ἀφίξις τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, ὅταν εἶδεν αὐτὴν ὅχι ὡς ἀδελφὴν ἀλλ' ὡς φάσμα ψυχρὸν ὑποδεχομένην αὐτόν.

Ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ υἱοῦ τῆς ἡ κυρία Δὲ Μοντρεβέλ δὲν ἔπαυσεν ἐποπτεύουσα τὴν θυγατέρα τῆς· εἶδεν ὅθεν ἐν μεγίστῃ θλίψει ὅτι ἡ θεὰ τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ ἐπροξένει εἰς αὐτὴν σχεδὸν φόβον, καὶ παρετήρησεν ὅτι ἐνῷ ἄλλοτε οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμπον ὑπὸ

ἀγάπης ὁσάκις ἐπροσηλθύντο ἐπὶ τοῦ 'Ρολάνδου, τώρα ἐξέφραζον στενοχωρίαν καὶ τρόμον.

Ἐκτὸς τούτου εἶδομεν πρὸ ὀλίγου μάλιστα, ὅτι ἅμα εὐρούσα εὐκαιρίαν ἐξέφυγε καὶ ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἐκεῖ εὗρισκε, φαίνεται, ἀνάπαυσιν καὶ δι' αὐτὸ ἐκεῖ πρὸ ἑξ μηνῶν ἐνδιέτριβε τὸν πλεῖστον χρόνον, καὶ μόνον ὅταν ἤκουε τὸν κώδωνα σημαίνοντα τὸ γεῦμα ἀπεφάσιζε νὰ καταβῇ, καὶ τότε πάλιν μετὰ δυσκολίας.

Ὁ 'Ρολάνδος ἐντούτοις καὶ ὁ σὶρ 'Ιωάννης διήλθον τὴν ἡμέραν ἐπισκεπτόμενοι τὰ περίεργα τοῦ Βούργου καὶ παρασκευάζοντες τὰ τοῦ κυνηγίου τῆς ἐπαύριον.

Προοδύωρισαν δὲ τὴν μὲν πρωίαν μέχρι μεσημβρίας εἰς ἐλαφρὰν θήραν ἐλάφων δηλαδῇ, δορκάδων πετηνῶν καὶ ἄλλων τοιούτων, τὴν δὲ μεσημβρίαν μέχρις ἑσπέρας εἰς μέγα κυνήγιον ἀγριοχοίρων. Συνεπεία λοιπὸν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀπεστάλη ὁ Μιχαὴλ εἰς Σαινζοῦστον καὶ εἰς Μοντανιάκ ὅπως μισθώσῃ ἀνθρώπους διὰ νὰ ἐκδιώξωσι καὶ συνάξωσι τὰ ἄγρια ζῶα τοῦ δάσους πρὸς εὐκολίαν τῶν θηρευτῶν. Ὁ Μιχαὴλ οὗτος ἦτο φοβερός λαθροθήρας καὶ ἐμάθαμεν παρὰ τοῦ Ἐδουάρδου ὅτι ἐνεκα πτώσεως ἠναγκάσθη νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀλλ' ὅταν ἤκουσε τὴν λέξιν κυνήγιον ἐλησμόνησε τοὺς πόνους του καὶ ἀμέσως ἵππεύσας τὸν μικρὸν ἵππον του, ἔδραμε προθύμως πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς δοθείσης διαταγῆς.

Τὴν ἐπαύριον ἀπὸ τῆς ἑκτῆς πρωϊνῆς ὥρας οἱ παρὰ τοῦ Μιχαὴλ ἐκμισθωθέντες ἀνιχνευταὶ ἀνέμενον ἔξω τοῦ πύργου. Εἶχε δὲ προσυμφωνηθῇ νὰ παραλάβῃ ὁ Μιχαὴλ τοὺς κύνες, καὶ τοὺς ἵππους τοῦ σὶρ 'Ιωάννου καὶ τοῦ 'Ρολάνδου καθὼς καὶ τὸ ἵππάριον τοῦ Ἐδουάρδου καὶ νὰ ὑπάγῃ περὶ τὴν μεσημβρίαν νὰ περιμένῃ εἰς τὸ κέντρον τοῦ δάσους, καθότι αὐτὸς ὡς ἐκ τοῦ ἐξαρθρώματός του δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ κυνηγήσῃ οὔτε νὰ τρέξῃ.

Ὁ πύργος τῆς Μαυροκρήνης συνείχετο σχεδὸν μετὰ τοῦ δάσους τοῦ Σελλῶνος, ὥστε ἅμα ἐξερχόμενοι τῆς αὐλῆς τοῦ πύργου ἠδύναντο νὰ ἀρχίσωσι πάραυτα τὴν κυνηγεσίαν.

Ὁ 'Ρολάνδος ἔδωκεν εἰς τὸν Ἐδουάρδον ἓν μονόκανον ὄπλον τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο καὶ αὐτὸς ὅτε ἦτο παιδίον καὶ δι' οὗ ἔξ ἀρχῆς ἐγυμνάσθη· δὲν τῷ ἔδωκε δὲ δίκανον διότι δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀρκετὴν πεποίθησιν εἰς τὴν

φρόνησιν τοῦ παιδός. Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὴν ὠρηθεῖσαν παρὰ τοῦ σὶρ 'Ιωάννου καραβίαν, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἦτο ἄχρηστος διότι ἦτο ραβδωτὴ καὶ κατάλληλος μόνον εἰς βολὴν σφαίρας ὅχι δὲ εἰς σφαιριδίων, διὸ καὶ παρεδόθη εἰς τὸν Μιχαὴλ παραγγελθέντα νὰ τὴν ἀποδώσῃ εἰς τὸ παιδίον κατὰ τὴν μετὰ μεσημβρίαν θήραν, ἐὰν ἐνεφανίζετο πού ἀγριοχοίρος. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ὁ 'Ρολάνδος καὶ ὁ σὶρ 'Ιωάννης ἐμελλον καὶ αὐτοὶ νὰ ἀλλάξωσιν ὄπλα καὶ νὰ λάβωσιν ἐκ τῆς ὀπλοθήκης τοῦ λόρδου Τάνλεϋ καραβίνας δικάνους καὶ μαχαίρας ὀξεῖας καὶ κοπτεράς ὡς ξυράφια ἀναρτωμένας εἰς τὴν πλευράν, ἢ προσαρμοζομένας κατὰ τὸ δοκοῦν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὄπλου ἀντὶ λόγξης.

Ἦρχισαν λοιπὸν θηρεύοντες καὶ μετὰ πολλῆς μάλιστα ἐπιτυχίας, διότι ἐντὸς βραχέως χρόνου ἐφόνευσαν ἓν δορκάδιον καὶ δύο λαγῶους, μέχρι δὲ μεσημβρίας τρεῖς ἐλάφους, ἑπτὰ δορκάδας καὶ δύο ἀλώπεκας· συνήντησαν δὲ καὶ δύο κάπρους καὶ τοὺς ἐπυροβόλησαν ἀλλ' ἐκεῖνοὶ ἀνετινάχθησαν μόναν καὶ ἔφυγον.

Ὁ Ἐδουάρδος ἦτο ὅλος χαρὰ διότι ἐκτύπησεν ἓν δορκάδιον.

Μετὰ ταῦτα ἀπέστειλαν, κατὰ τὰ προσυμφωνηθέντα, τὴν ἄγρην εἰς τὸν πύργον διὰ τῶν ἀνιχνευτῶν, ἀφοῦ γενναίως τοὺς ἀντήμειψαν· αὐτοὶ δὲ μετέβησαν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Μιχαὴλ, σαλπίζοντες. Ὁ Μιχαὴλ ἀνταπεκρίθη εἰς τὸ σάλπισμα καὶ μετὰ παρέλευσιν δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας οἱ τρεῖς κυνηγοὶ ἠνώθησαν μετὰ τοῦ κηπουροῦ φυλάττοντος τὰ λαγωνικά καὶ τοὺς ἵππους. Ἐμαθον δὲ παρ' αὐτοῦ ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ πλησίον τοῦ περιβόλου εἷς ἀγριοχοίρος, παρατηρηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ καταδιωχθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του.

Ἴππευσαν λοιπὸν τότε, ἥλλαξαν τὰ ὄπλα των καὶ μετέβησαν εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος ὅπου περιέμενεν ὁ Ἰάκωβος ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ κηπουροῦ μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τῶν λαγωνικῶν, τοῦ Μπαρπίκου δηλαδῇ καὶ τῆς 'Ραβῶ.

Εἰς τὸ μέρος ἐνθα εὗρίσκετο ὁ ἀγριοχοίρος ἦτο εὐκολώτατον νὰ τὸν προσβάλῃ καὶ νὰ τὸν κρατήσῃ μάλιστα, ἀλλὰ προτιμήσαντες νὰ διασχεδάσωσι περισσοτέραν ὥραν, ἀφῆκαν κατ' αὐτοῦ ὅλους τοὺς κύνες, τὸ δὲ ζῶον βλέπον τὴν σπεῖραν αὐτὴν ὅλην τῶν πυγμαίων ἐφορμῶσαν κατ' αὐτῷ ἀπεχώρησε τρέχον.

Ὁ δὲ Ῥολάνδος ἰδὼν αὐτὸν κατευθυνόμενον πρὸς τὴν Μονὴν τοῦ Σελλῶνος, ἐσήμανε διὰ τοῦ κέρατος τὴν ἐφοδον, καὶ οὕτως οἱ τρεῖς ἵππεις ὥρμησαν εἰς καταδίωξιν αὐτοῦ διὰ τῆς ἀτραποῦ τῆς διατεμνούσης τὸ δάσος.

Ἡ δίωξις παρετάθη μέχρι τῆς πέμπτης ὥρας, διότι τὸ θηρίον ἐφευγε καὶ πάλιν ἐπέστρεφε μὴ ἀποφασίζον νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν σκιερὰν ταὶ δασύφυλλον κατοικίαν του· ἀλλὰ περὶ τὴν πέμπτην τέλος ὥραν οἱ κυνηγοὶ ἐνόησαν ἐκ τῶν ἀκουομένων ἀγρίων καὶ σφοδρῶν ὕλακων ὅτι τὸ ζῶον συνεπλάκη μετὰ τῶν κυνῶν εἰς θέσιν ἀπέχουσαν ἐκεῖθεν ἐκαστὸν σχεδὸν βήματα· ἐπειδὴ δὲ ἡ θέσις ἐκείνη ἦτο λίαν δύσβατος καὶ ἐπικίνδυνος ἡναγκάσθησαν ν' ἀφιππεύσωσι, καὶ ὁδηγοῦμενοι ἀπὸ τὰς ὕλακας τῶν κυνῶν προέβησαν κατ' ἐὺθεῖαν, μὴ λοξοδρομοῦντες παρὰ ὁσάκις ἐβιάζοντο ὑπὸ τῆς κακοτοπίας.

Ἐκ διαλειμμάτων ἠκούοντο κραυγαὶ ὀδυνηραὶ ἐξ οὗ εἰκάζετο ὅτι ἐκ τῶν ἐφορμώντων κατὰ τοῦ κάπρου κυνῶν ἐτόλμησέ τις νὰ τὸν προσβάλῃ ἐκ τοῦ συστάδην, ἀλλ' ἔλαβε πάραυτα τὰ ἐπίχειρα τῆς τόλμης του.

Ἐντούτοις οἱ τρεῖς κυνηγοὶ ἔφθασαν ἀρκετὰ πλησίον ὥστε διέκρινον εὐκρινῶς τοὺς αὐτουργοὺς τοῦ κυνηγετικοῦ ἐκείνου δράματος. Ὁ ἀγριόχοιρος σταθεῖς ἐνώπιον ὑψηλοῦ βράχου καὶ ἀσφαλίσας οὕτω τὰ νῶτα, ἡμεινετο διὰ τῆς κεφαλῆς, φοβερίζων τοὺς κύνας διὰ τῶν πυριφλεγῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τοῦ ρύγχους αὐτοῦ ὠπλισμένου διὰ δύο τεραπτιῶν ὀδόντων. Οἱ δὲ κύνες ἐκυμαίνοντο περίεξ αὐτοῦ συσσωματωμένοι ὡς τάπης κινητός.

Ἐξ αὐτῶν πέντε ἡ ἐξ πληγωθέντες μάλλον ἡ ἦττον ἐπικινδύνως, ἔβαφον τὸ πεδῖον τῆς μάχης διὰ τοῦ αἵματός των, δὲν ὀπισθοχώρουν ὅμως, ἀλλ' ἐφορμῶντες κατὰ τοῦ κάπρου παρεῖχον παράδειγμα γενναιότητος ἐπανίως ἀπαντιωμένης εἰς ἀνθρώπους.

Οἱ τρεῖς κυνηγοὶ ἐπλησίασαν ἐντούτοις ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου ἀναλόγως τῆς ἡλικίας τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν ἐξέων των. Καὶ πρῶτος μὲν πάντων ἔφθασεν ὁ Ἐδουάρδος καθὸ μικρότερος καὶ ἀφρονέστερος μάλιστα δ' εὐκρινήτερος διὰ τὴν μικρότητά του· τοῦτον δ' ἀμέσως παρηκολούθησεν ὁ Ῥολάνδος ἀψηφῶν τοὺς κινδύνους καὶ ἐπιζητῶν μᾶλλον ἢ ἀποφεύγων αὐτοὺς· τρίτος δὲ τέλος ἔφθασεν ὁ σὶρ Ἰωάννης, βραδύτερος ὢν καὶ σκεπτικώτερος καὶ σοβαρώτερος.

Ὁ ἀγριόχοιρος ἅμα εἶδε τοὺς κυνηγοὺς ἀδιαφόρησε πλέον περὶ τῶν λαγωνικῶν καὶ στηλῶσας ἐπ' αὐτοὺς δύο ὀφθαλμοὺς ἀγρίου καὶ φλογεροῦς ὡς ἄνθρακας, ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ μόνον τὰς σιαγόνας συνέκρουε μετ' ἀπειλητικοῦ πατάγου.

Ὁ Ῥολάνδος ἰδὼν τὸ θέαμα τοῦτο ἠσθάνθη σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ κάπρου καὶ νὰ σφάξῃ αὐτὸν διὰ τῆς κυνηγετικῆς μαχαίρας του, ὅπως ὀκρεωπώλῃς σφάζει τὸν βοῦν ἢ τὸν ἡμερον χοῖρον. Τόσῳ δὲ προφανῆς ἦτο ἡ ἐπιθυμία του αὐτῇ, ὥστε ὁ σὶρ Ἰωάννης τὸν ἀνεχαίτησεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ἐνῶ ταυτοχρόνως ὁ μικρὸς Ἐδουάρδος ἔλεγε·

— Ἀφσέ με, Ῥολάνδε μου, νὰ πυροβολήσω ἐγὼ τὸν ἀγριόχοιρον.

Ὁ Ῥολάνδος ἐστάθη.

— Ἄς ἦναι, εἶπε καταθέτων, τὸ πυροβόλον ἐπὶ τοῦ κορμοῦ παρακειμένου δένδρου καὶ γυμνῶν τὴν μάχαιράν του, ἄς ἦναι, πυροβόλησον, ἀλλὰ προσοχή!

— ὦ! μὴ σὲ μέλλῃ, εἶπε τὸ παιδίον συσφίγγον τοὺς ὀδόντας καὶ ὠχρίων χωρὶς ὅμως νὰ δειλιάσῃ, καὶ πάραυτα ἐσκόπευσε διὰ τῆς καραβίνας του τὸ θηρίον.

— Ἡξεύρετε βεβαίως, εἶπεν ὁ σὶρ Ἰωάννης, ὅτι ἐὰν δὲν τὸ ἐπιτύχῃ ἡ καὶ ἀπλῶς τὸ πληγώσῃ, τὸ ζῶον θὰ ὁρμήσῃ καθ' ἡμῶν πρὶν προσφθᾶσωμεν νὰ τὸ ἰδωμεν.

— Τὸ ἡξεύρω, милόρδε, ἀλλ' εἶμαι συνειθισμένος εἰς τὰ τοιαῦτα ἀπεκρίθη ὁ Ῥολάνδος φλογερῶς ἀτενίζων τὸ θηρίον καὶ ἀσθμαίνων ὑπὸ ἀνυπομονησίας· πῦρ, Ἐδουάρδε!

Ἄμα τῷ προστάγματι ἡ καραβίνα ἐβρόντησεν, ἀλλ' εὐθὺς μετὰ τὸν πυροβολισμόν ἡ καὶ συγχρόνως ἴσως δὲ καὶ πρὸ αὐτοῦ, τὸ θηρίον ταχὺ ὡς ἀστραπὴ, ἐφώρμησε κατὰ τοῦ παιδός.

Καὶ δευτέρα ἐκπυρσοκρότησις ἠκούσθη, μετὰ ταῦτα δ' ἐν μέσῳ τοῦ καπνοῦ ἐλαμψαν οἱ δύο αἱματόεντες ὀφθαλμοὶ τοῦ θηρίου, τὸ ὅποιον ὁμῶς ἐν τῇ διαβάσει του συνήντησε τὸν Ῥολάνδον γονυπετοῦντα καὶ πάλλλοντα τὴν κυνηγετικὴν του μάχαιραν.

Τότε ἐν σύμπλεγμα ἄμορφον καὶ ἀδιαχώριστον ἐκυλίσθη κατὰ γῆς, ἀνθρωπος καὶ κάπρος ἦσαν συγκεκολλημένοι εἰς ἓν.

Ὑστερον καὶ τρίτη ἐκπυρσοκρότησις ἠκούσθη καὶ μετ' αὐτὴν ὁ Ῥολάνδος καγχάζων. — Ἄ, милόρδε, εἶπεν ὁ νέος ἀξιωματικὸς, ὑπῆγεν εἰς μάτην ἡ σφαῖρα καὶ ἡ πυρίτις.

δὲν βλέπετε τὴν κοιλίαν τοῦ ζώου εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρίσκεται; ὠραία τὴν ἀνέτεμον! Αὐτρώσατέ με τώρα ἀπὸ τὸν ὄγκον του διότι ὁ διάβολος ἔχει βάρος τετρακοσίων χιλιογράμμων, καὶ θὰ πάθω ἀσφυξίαν.

Ὁ σὶρ Ἰωάννης ἔκυψε διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἀλλ' ὁ Ρολάνδος προλαβὼν ἀπώθησε ῥωμαλέως διὰ τοῦ ὤμου τὸ πτώμα τοῦ ζώου καὶ τότε ἀνεσηκώθη. Ἦτο δὲ καταϊματωμένος, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχεν ἀμυχήν.

Ὁ δὲ μικρὸς Ἐδουάρδος εἶτε διότι δὲν ἐπρόλαβεν, εἶτε ἕνεκα γενναιότητος δὲν ὑπεχώρησε, διαρκούσης τῆς πάλης, οὐδὲ βῆμα. Εἶναι ὅμως ἀληθὲς ὅτι ὁ ἀδελφός του προδραμῶν τὸν προήσπιζε διὰ τοῦ σώματος αὐτοῦ.

Ὁ σὶρ Ἰωάννης ἐκύτταζε τὸν Ρολάνδον μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκπλήξεως μεθ' ἧς τὸν ἐκύτταξε καὶ κατὰ τὴν πρώτην του εἰς Ἀθινιὸν μονομαχίαν.

Ἐν τούτοις οἱ διασωθέντες κύνες, περὶ τοὺς εἴκοσι σχεδὸν ὄντες, παρηκολούθησαν τὸν κάπρον καὶ ἐρρίφθησαν ἐπὶ τοῦ πτώματός του προσπαθοῦντες πλὴν ματαίως νὰ διασχίσωσι τὸ ἀδιάσχιστον δέρμα του.

— Θὰ ἰδῇτε, εἶπεν ὁ Ρολάνδος ἀπομάττων τὸ αἷμα ἀπὸ τοῦ προσώπου καὶ τῶν χειρῶν του διὰ λεπτοτάτου λινοῦ μανδυλίου, ὅτι θὰ τὸν φάγουν τὰ λαγωνικά καὶ θὰ φάγωσι μάλιστα, μιλόρδε, μαζὴ καὶ τὴν μάχαιραν.

— Τί ἔγεινε τῶνόντι ἡ μάχαιρα; εἶπεν ὁ σὶρ Ἰωάννης.

— Εἶναι εἰς τὴν θήκην τῆς, ἀπεκρίθη ὁ Ρολάνδος.

— Ἀ! εἶπε τὸ παιδίον μόλις ἡ λαβὴ ἐξέχει.

Ταῦτα δ' εἰπὼν ἔτρεξε καὶ ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸν ὄμρον τοῦ ζώου τὴν μάχαιραν ἧτις ἦτο πραγματικῶς ἐμπηγμένη ὁλόκληρος εἰς τὸ σῶμα. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε τὴν αἰχμὴν ὀξείαν καὶ ἐπειδὴ πρὸ πάντων ἐκράτει αὐτὴν χεὶρ στιβαρὰ καὶ τὴν διεύθυνεν ὀφθαλμὸς ἀτάραχος, εἰσέδυσεν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν καρδίαν.

Ἄλλαι τρεῖς πληγαὶ ἐφαίνοντο ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ζώου καὶ ἡ μὲν πρώτη ἐγένετο διὰ τῆς βολῆς τοῦ παιδὸς ἀνωθεν τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀλλ' ἡ σφαῖρα δὲν ἴσχυσε νὰ θλάσῃ τὸ μετωπιαῖον ὀστοῦν. Ἡ δὲ δευτέρα προῆλθεν ἐκ τῆς πρώτης βολῆς τοῦ σὶρ Ἰωάννου καὶ δὲν ἔφερεν ἀποτέλεσμα διότι ἡ σφαῖρα ὠλίσθησεν ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ θηρίου ἡ τρίτη τέλος ἦτο ἡ σημαντικωτέρα διότι διετρύπησε κατὰ πλάτος τὸ σῶμα,

ἀλλ' εἶχε γίνοι κατόπιν ἑορτῆς, ὥς εἶπεν ὁ Ρολάνδος, ὅτε δηλαδὴ τὸ ζῶον ἦτο πλεόν νεκρόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΠΑΡΧΙΑΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΛΑΣΕΙΣ.

Οὕτως ἐτελείωσε τὸ κυνήγιον, καὶ ἐπειδὴ ἐπλησίαζεν ἡ νύξ ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸν πύργον.

Οἱ ἵπποι ἐδοσκον ἐκεῖ πλησίον καὶ ἤκούετο μάλιστα ὁ χρεμετισμὸς των, ὥς ἐὰν παρεπονέυντο ὅτι τὰ ἀφῆσαν μακρὰν καὶ ἀμέτοχα τῆς συμπλοκῆς, μὴ πεπειθότες ὅτιθεν εἰς τὴν γενναιότητά των.

Ὁ Ἐδουάρδος ἤθελεν ἐπιμόνως νὰ σύρῃσι τὸν κάπρον μέχρι τῶν ἵππων, νὰ τὸν θέσῃσι ὀπισθεν τοῦ ἐφιππίου καὶ νὰ τὸν μεταχομίσῃσι μεθ' αὐτῶν εἰς τὸν πύργον. Ἀλλ' ὁ Ρολάνδος τῷ παρετήρησεν ὅτι ἀπλούστερον καὶ εὐκολώτερον ἦτο νὰ στείλῃσι μετὰ ταῦτα δύο χωρικοὺς καὶ νὰ τὸν μεταχομίσωσιν ἐπὶ φορείου· ἐπειδὴ δὲ τὴν γνώμην ταύτην ὑπεστήριξε καὶ ὁ σὶρ Ἰωάννης, ὁ Ἐδουάρδος ἠναγκάσθη τέλος νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν πλειονοψηφίαν, ἐπαναλαμβάνων ἀδιακόπως ἐνῷ ἐδείκνυε τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ζώου πληγὴν. «Ἴδου, ἐκεῖ ἐγὼ ἐσημάδευσα καὶ ἐκτύπησα.»

Οἱ τρεῖς λοιπὸν κυνηγοί, φθάσαντες εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχον προηγουμένως δέσει τοὺς ἵππους των, τοὺς ἔλυσαν, ἵππευσαν καὶ μετὰ παρέλευσιν μόλις δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας ἐπανήλθον εἰς τὸν πύργον τῆς Μαυροκρήνης. Ἡ κυρία Δὲ Μοντρεβέλ κατεσκόπευε τὴν ἐπιστροφὴν των, ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ἰσταμένη πρὸ μιᾶς καὶ ἐπέκεινα ὥρας καὶ τρέμουσα μήπως συμβῇ τι ἀπευκαταῖον εἰς τὸν ἕνα ἢ εἰς τὸν ἕτερον τῶν υἱῶν τῆς.

Ὁ δὲ Ἐδουάρδος ἅμα τὴν εἶδε μακρόθεν, ἐκέντησε τὸ ἵππάριον του καὶ ἤρξατο φωνάζων.

— Μητέρα! μητέρα! ἐσκοτώσαμεν ἕνα ἀγριόχοιρον μέγαλον. Ἐγὼ τὸν ἐσημάδευσα εἰς τὸ κεφάλι· φαίνεται τὸ μέρος. Ὁ Ρολάνδος τοῦ ἐμπῆξε τὸ μαχαῖρι εἰς τὴν κοιλίαν ἕως εἰς τὸ μανίκιον καὶ ὁ μιλόρδος τὸν ἐπυροβόλησε δύο φορές. Γρήγορα, γρήγορα! στείλατε ἀνθρώπους νὰ τὸν φέρουν. Μὴ φοβηθῆς, μητέρα, ὅταν ἰδῇς τὸν Ρολάνδον αἱματωμένον· τὸ αἷμα ἔτρεξεν ἀπὸ τὸ ζῶον, ἀλλ' ὁ Ρολάνδος δὲν ἐπληγώθη διόλου.